

SERÈM!

PERIÒDIC NACIONALISTA

Redacció i Administració
CENTRE NACIONALISTA CATALÀEls treballs se publican baix la única res-
ponsabilitat de sos autors.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret i l' de ver de cooperar hi tots els catalans moguts per les aspiracions de Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar o sentir en materias religioses, polítiques i socials. (Declaració de la VII-A-samblea de la Unió Catalanista)

La nostra veu

Segueixen essent encare el tema de generals conversas, els successos ocorreguts a Barcelona en la nit del 25 del passat Novembre. Han sigut verdaderament origen de moltíssims comentaris; d'aprovació uns, i altres de reprovació.

Nosaltres donat l'estat actual de coses ens limitem a protestar enèrgicament de la persecució de que son objecte las nostras ideas de amor i de pau, bescantantlas com si ellas fossin el virus d'una aspiració maligna que sublevant els esperits tinguessin una finalitat anti-humana, enemiga de la germanor dels homes i dels pobles.

No portem pas en nostre cor mes que l'anhel d'un benestar; no és altra la nostra aspiració que la transformació de lo actualment defectuós, de lo que siga impediment per la bona harmonia dels ciutadans; perxò trevallèm i trevallarem sempre am la consciencia tranquila i amb el cap ben alt com poden ferho els homes honrats i convensuts, que no és ni pot ésser un delicta la defensa de l'autonomia del individu i de la colectivitat.

Serem o no compresos; serem o no perseguits. Res te de deturarnos en nostre camí. La nostra lluita es lícita i sigan els que 's vullgan els que 'ns escoltin o 'ls que 'ns persegueixin seguirèm sempre nostra via.

Y no cerquem pas en nostra actitut elogis de cap classe; nostra tasca verament altruista i humanitaria no pot admetrerne cap, ja que ella no obeeix a la aspiració política d'un home, més o menys justificada, sino que com hem dit sempre és el camí que 'ns assenyalan las bellas creacions de la natura. Y si ben lluny d'ésser

compresos, som objecte de persecucions, las sufrirèm resignats sens apartar jamai de nostra pensa las nostras creencias progressivas, perquè las estimem dever moral ja que ellas deuen sanejar el putrificat ambient que avui malmena l'aire pur que 'ns ofereix l'hermosa naturalesa.

Sufrirèm impertèrrits totas las accions que recaiguin sobre nosaltres, i nostres adeptes que aniran sempre multiplicantse, creixeràn am la mateixa convicció nostra de sufrir tot lo que sia necessari, de suportar las conseqüencias de mal entesas apreciacions, en be de la nostra cultura, del progrés, de l'humanitat, de nosaltres mateixos.

Els nostres enemics ens acumulan a cada instant dicteris que no han trovat jamai resso en nostres llavis, puig no som pas esperits destructors. Nosaltres que volèm donar vida a lo que avui és moribond, no podem pas desitjar la mort del còs que volèm revifar. Volèm viurer hem dit sempre, que an això ens empeny natura. Amb ella anèm, qu'és la magnata més poderosa de la terra, i contra la que no podràn res persecucions ni armas dels homes. Aquets se moren, natura no mor.

Y si 'ls homes logressin afeblir o anular la veu que viril i sana en nom séu, surt de nostres llavis, quan tot lo existent que s'hagués imposat a son camí, hagués sucumbit ja a sos peus en la lluita de la vida, natura faria ressurgir altra volta de sas entranyas, i donaria plena vida, a novas guspiras d'amor, novas ansias de llibertat de viure, nous desitjos de pau de una generació que despreciant el artificis e imposicions dels actuals homes, vindria a edificar el monument que nosaltres volèm erigir al regnat de la pau en el mon. Monument que será la

llosa de la tomba de tot lo que essent avui virus d'ambicions esterils, intencions sagnantas, odis i rencunias, haurà sucumbit per sempre mes, a sos peus, als peus aplastadors del símbol de la bellesa, del amor, de la llum natural en el cervell del home, de la tranquil·litat i puraesa en la llur consciencia; del símbol de la vida, de la glorificació de la terra.

El poble de Barcelona protestà del fet que comentem. Ho feren en son nom las entitats econòmicas i autonomistas. El manifest que aquestas endressaren al poble, feu aixís.

MANIFEST

AL POBLE

S'han desenrotllat en la nostre ciutat aconteixements gravíssims que han ferit en lo més viu els sentiments del nostre poble. Y ells ens obligan a nosaltres, homes de diferents idees y de totes les classes socials, representants dels interessos y de la opinió de Catalunya, a ajuntar les nostres veus pera formular units, davant d'Espanya y del món civilisat, la nostra protesta, y fer, una vegada més, afirmació categòrica dels nostres comuns principis.

El poble català té necessitat de viure, de desenrotllar les seves energies sense impositions ni trabes que privin la plena expansió de la seva personalitat. Per aixó reclama la seva autonomia. No per odi a cap regió ni a cap poble, no per exclusivisme suicida, que un y altre sentiment foren incompatibles ab el caracter expansiu y modern del nostre poble. Reclamem l'autonomia com una necessitat ardentment sentida per Catalunya y que voldriam fos igualment sentida per tots els pobles d'Espanya; com un reconeixement de la seva existencia, com una condició indispensable de la seva vida. Pera conseguirla, hem lluitat fins avuy y lluitem encara dintre de la legalitat. Formulats, concretats están els nostres principis, en programes ben coneguts defensats ab tota la seva amplitut en el Congrés espanyol pels diputats federals y catalanistes.

Es inútil, dons, que repetim que la autonomia de Catalunya l'hem volguda y defensada sempre dintre del Estat Espanyol. Es inútil que diguem que no hem desitjat may la mort de cap poble nosaltres, que volém la vida y la llibertat de tots els pobles de la terra. No ha pogut, per lo tant, sortir dels nostres llabis el crit que sincerament reprobem de ¡Mori Es-

panya!, que no és més que un pretext inventat pera perseguir els nostres ideals.

Peró aquesta lleyal manifestació nostra, cent voltes repetida, ha estat sempre acullida per la ignorancia o la malicia, ab real o fingida incredulitat. Els nostres desitjos d'una autonomia compatible ab l'Estat Espanyol han sigut rebuts ab hostilitat manifesta. Sembla talment com si's volgués llensar al nostre poble fora de la lley y fomentar indirectament el separatisme que's condemna.

La serie de fets atentatoris a la vida de Catalunya en general y especialment de Barcelona, la negativa obstinada a totes las reformes unánimament reclamades per la opinió catalana, l'estat de indefensió en que's deixa a la nostra ciutat, han sigut darrerament seguits d'un atentat que, per la especial missió social dels organismes a que pertanyen els que en ell prengueren part, per la actitud de complicitat vergonyosa observada per certes autoritats, adquireix una gravetat especial que'l fa intolerable.

Per aixó, davant de la opinió universal, hem de fer com, a catalans y com a homes, la nostra més enérgica protesta.

Y hem de ferla constar també contra aquet Govern que, en lloch de reprimir els atentats y de fer respectar els drets violats pels mateixos que tenen la altíssima missió de defensar-los, tracta de suspendre arbitrariament les garanties que als ciutadans concedeixen les lleys fonamentals del Estat.

Cataláns: Ens trobem en moments decisius pera'l nostre poble. Els fets de que avuy protestem poden ésser el prelude de persecucions que ab l'excusa de combatre un suposat separatisme anirían, en realitat, dirigides contra l'ideal autonomista, que és l'ànima del nostre poble. Oposemhi la nostra serenitat, la nostra constancia, el nostre entusiasme. Davant dels insults dirigits a Catalunya, davant de les arbitrariedades y atropells comesos, afirmem més y més la nostra fé en la vitalitat indestructible del nostre poble y en la segura y definitiva victoria dels ideals de Llibertat y de Justicia.

Barcelona 28 de novembre de 1905.

NOSALTRES SÍ

Am pena i fàstic hem llegit una pila de insults publicats en *Fraternidad Republicana* del diumenge passat, la malaltia jacobina que pateix nostre confrare local d'ensá qu'és al mon, presenta are un nou aspecte, que és lo

del odi a la terra catalana i al partit autonomista català.

Si en aquests dies, en que tots els polítics espanyols *diuen* que 's proposan estudiar seriosament el problema autonomista plantejat a Catalunya; si tots ells regoneixen sa trascendencia i sos perills; si fins els prohoms del republicanisme unitarista, els deus majors del partit "Unió Republicana", i per consegüent dels redactors de *Fraternitat*, com Salmerón i Melquiades Alvarez, parlan am respecte de nostres ideals i de la autonomia de las regions i veuen en aquesta política la possible salvació d' Espanya; si al costat nostre si han aplegat, cuasi sense excepció, tots els republicans federals, que son nostres afins; si tot Catalunya fent via a una unió de tots els bons ciutadans assedegats i afamats de pau i de justicia, i en aquesta obra santa hi trevallen homes de totas ideas, comensant pels que senten l' anyorança dels nostres Furs venerables, i acabant pels que tenen ideals avansadissims, com els de *El Poble Català*, *Progrés*, *Juventut* i tants d' altres, ¿a qué ve are aqueixa *Fraternidad Republicana* predicant guerra d' extermini contra el partit autonomista i l' extermini dels seus homes mes significats? ¿Es aixís com se predica la *fraternitat*? Aqueixa ès la *República* que ha d' establir la pau i fer progressar a la Nació?

Nosaltres no som partidaris del servei militar obligatori, no, l' abominem, perquè el volèm voluntari; i no son militaristas en el sentit de que una oligarquia militar ens mani. Es que sentim mala voluntat al Exercit ni als militars? No, ni are ni mai: nosaltres volèm que l' Exercit sigui la força organisaada i disciplinada al servei del Estat; que sigui son bras i sa defensa, no que fassi revolucions ni *cuarteladas*, ni que 's converteixi en força directiva.

L' exercit a enfortirse i a instruirse, pel dia que la Patria estigui en perill; els ciutadans a las urnas, a las corporacions, a trevallar pel be comú, i per demunt de tots, la Llei, al devant de quina majestat, tothóm, militars i paisans, forts i débils, rics i pobres han d' abaixar el cap. Sense aqueix respecte relligiós a la Llei, sense son imperi absolut, la Nació, sigui la que vulgui, ha d' anar a la ruina i a la mort.

Fraternidad Republicana no 'l vol aqueix respecte a la Llei; somnia amb una revolució militar com a única esperança d' instaurar la República jacobina que ès son migrat ideal, i, al devant d'aqueix somni, no dupta en aplaudir rabiosament un acte que las lleis no autorisan

i tot bon ciutadà deu reprobar enèrgicament, i en atiar el foc de las malas passions contra els catalanistas: nosaltres, en cambi, sostenim que ningú deu ferse la justicia per sí mateix, i am fe inquebrantable creiem que 'ls Tribunals han d' esser sempre 'ls únics encarregats d' atministrar justicia i que a ells solzament deuen acudir tots els que se sentin agraviats, sigui individualment sigui colectivament.

Si *Fraternidad Republicana* vol implantar la República a colps de sabre d' un exercit sublevat; si només vol llibertat per renegar de Deu o per apallissar als qui no pensin com ella, per trèurer els Sants dels altars i posarhi a n' En Lerroix armat am la "espada de Bernardo", per aplastar *cabezas de catalanistas* i cremar mobles dels diaris regionalistas... i altres cosas per l' istil, li farèm observar qu' aqueix paper ja 'l desempenyava anys enrera el célebre *ciudadano Nerón*, aquell sacristà de la Marsellesa, quant cantava alló de

*Y muera quién no piense
Igual que pienso yo.*

Literatura

Arri, arri cavallet;
anirém a Sant Benet!
Sant Benet es un besavi
qu' afalaga als infantons,
y qu' els omple de juguinas
de juguinas y petóns.
Sant Benet té grans arrugas
y dos llavis somrisents;
Sant Benet ab son gayato
pega als nens que son dolents.
Fà sa barba pessigollas
quant petona als infantons,
y te el cap ple de rondallas
y la bossa de bobons.

Incompresos

Com som diumenge y tot va bé,
els quatre amichs prenen café.
Com fuma el vas! Tot es apunt.
Tiran terrossos d' un a un.
Tenen els dits esgrogueits,
el nassos llarchs, els guants pansits.
Tots ab unánim mohiment
van remenant pausadament.
Y un plan exposan inspirat
per redimi l' humanitat.
L' humanitat! Es ben sabut
quan gegant es sa ingratitut.
Ab un gran agre solemnial
cridan al mosso per pagal.
—Marxém!—han dit amargament.—

4.—SEREM

¿Que hi fem al món? Ningú 'ns comprén.—
I els barrets negres enfonzant
behuen, xarrupan y s'en van.

Rosas badocas

Bon Deu! Te rosas estúpidas
d'aroma marejadó;
curiosament s'esbadocan
en el test de son balcó.
Son rabiosament vermellas
y esclatan en abundó;
son aymant ne duya una
ubriac de satisfacció
i era tant vermell y estúpit,
tan badoc i tan grassó.
com una rosa cullida
en el test d'aquell balcó.

Demunt de las teulades angulars, las teulades
punxagudas, avui enterament nevadas.
la lluna riu en mitj dels estels fulgurants
que tremolan de fret sens bufanda ni guants.
Xemeneyas, cloquers, tot es blanch, tot es llis.
Se sent un violí en un quint pis.
La lluna gira els ulls ab un aire admirat
y, alsant la pota al cel, signa el compás un gat.
Y els infants burgesets s'adormen al prelude.
tot murmurant:—Demá no anirém pas a estudi.—

Tenebras. No s'ovira ni una estrella.
Un'ombra blanca y un puntet vermell.
Es la blancor la bata llarga d'ella,
el punt vermell es el cigarro d'ell.
Cau del cigarro una brillant centella.
Perfum ubriacador llensa un ramell.
Sobre una *chaise longue* séu la bella.
Lluny, prop de la finestra, está el donzell.
Xafogor. Gran silenci en la parella.
En els arbres tranquils canta un aucell.
S'acostan lentament a cau d'orella
la sombra blanca y el puntet vermell.

Oh quan m'esllanquiré!
Oh el dia en que seré
tot blanch, tot blanch, tot blanch,
plé d'arrugas al front, els llavis sense sanch,
el pols suau com un papelló qu'agoneja,
la testa vacilant y l'esguart que curteja,
ab casquet de vellut y sabatons folrats.
assegut al silló de cuyro ab claus daurats;
quan en el meu despatx no hi podrá haver cap fló
y allí ahont vagi, en plé istiu, me tanquin el balcó;
quan jo y mon gat se'em avora del brasé
y el diari a la má, cada jorn trovaré
la mort d'algún amich, nova fulla esgroguida
que tremolava, y ha caygut de tan marcida!
Oh el temps en que duré grans mocadors al coll
y dirán als infants que no fassin soroll,
y dormiré suauement als temples solemniais,
y faré un dols perfum de flors medicinais!

Llavors al senti un crit, un riure, un foll arranch,
un esclat qualsevol de vida, de claror,
el dia en que seré tot blanch, tot blanch, tot blanch,
veuré per tot arreu negror, negror, negror...

JOSEPH CARNER.

(Del Llibre dels Poetas)

Els catalanistas i 'ls federals se mostran con-
vensuts de que respecte a la constitució del Estat
i a la autonomia de las regions perseguim els ma-
teixos fins.

Francesc PÍ i MARGALL.

III FRATERNOS!!!

La segona *perdida*, aquell setmanari que
tant sols per descredit dels tarragonins se pu-
blica en nostre ciutat, surtí lo passat diume-
nge amb una colecció d'insults dignes d'ell,
impropis de polítics sérios i fins de caracters
violents i frenéticos, empró ben educats. Tot-
hom va conventsentse de qui son aqueixos fra-
ternals del setmanari *Fraternidad Republica-*
na, i per aixó s'ensorran i avans d'ofegarse
cridan i tréuen tot lo verí de son cos: cridan,
esgarrapan i mossegan, pro quant mes se
mouen i afanyan, mes depressa s'acaban d'
ensorrar: tothom ha acabat per coneixels i es
per aixó que la tal *Fraternidad* ha de fer pro-
digis d'equilibri per sostenirse, i és per aixó
que totas las personas que tenen dos dits d'en-
teniment s'en apartan, com se demostrá en las
darreras eleccions municipals i am la guerra
civil qu'avui hi ha ensesa dins d'aquella casa;
i nosaltres estém certs, i 'ls hi diém com a da-
rrier consól, que dintre poc temps quedaran so-
lets aquells quatre deixebles aprofitats de *La*
Perdida barcelonina, aquells ex detractors i
injuradors del gran Mestre En Pí i Margall,
embaucadors i afalagadors de las malas pas-
sions dels pobres analfabets que no poden
comprender el verí que contenen las doctrinas
d'aqueixos novells jacobins que tant sols
somniau am l'adveniment d'una República
migrada per satisfer sas concupiscencias i
malas passions. Infelissos! Reneguéu, esgarra-
péu i mossaguéu al veurer vostra impotencia:
despreciats seréu sempre de tothom!: vostre
nombre darrer és plé gat d'injurias que vos
retorném, despreciantlas: tinguéu en compte
dos cosas i no les oblidéu: per escriurer es ne-
cesita sabérne i esser caballers: vostre primer
article "Nosotros nó" está redactar am tant
mala sombra que l'inteligencia ha de fer un
esfors per saber lo que voléu dir... Si vos cre-
guessim capassos d'agafar la ploma am la má

dreta, creuríam qu' alló es fet am tota la mala intenció, a fi de que no mes veladament se coneguessin vostres intents: afalagar malas passions per atraurer a la gent! Veusaquí tot lo fondo del article, veusaquí els procediments dels publicitaris per implantar la seva República. ¡Pobre de l' Espanya que tant volen enaltir el dia que caigués en sas mans! Pro aont se veu mes clara que en lloc sa proberbial mala fé és en el primer de sos comentaris en que s' acusa. d' una manera que no'ns atrevim a calificar per que no sens digui qu' incurrim en els vicis de llenguatje que tant repugnan, s' acusa als catalanistas d' haber anat, al eixir del Banquet de la Victoria, a apedregar la barraca fraternal barcelonina i a escometre als qu'hi havia dintre! 500, 800, 1.000 catalanistas, segons la *Publicitat*, armats i previnguts per un atac, tot corrent cap a aquella barraca a apedregarla i... ni tant sisquera rompen un vidre dels *aparador* de la barraca, no fereixen a cap dels publicitaris qu' es presentan a defensar l' honor nacional, i... fuijan devant de cent homes indefensos que s' estaban tot tranquilament prenent café... Nosaltres ne protestem am totas las nostres forsas d' aqueixas imputacions, i del mateix modo que per lo inverosimils no poden esser cregudas de ningú, neguem en absolut que s' cridés *mori Espanya!* No, nosaltres no la volèm la mort d' Espanya, nosaltres, els autonomistas catalans, volèm a l' Espanya forta, no aquesta Espanya d' are que s' ha d' ajupir devant de cualsevol imposició estrangera: nosaltres volèm la vida de nostre Catalunya lo mateix que desitjem la prosperitat de las demás regions. Voièm a Catalunya lliure de la tutela opresora dels madrilenys, que sols serveixen per matar nostres energias; i aixís, Catalunya forta, Viscaya plena de vida, Aragó retornant als temps de sas passadas grandesas, Castella, Galicia, Navarra tots els pobles diferents d' aqueixa Espanya vella, que s' en va a la mort i a la ruina, tots aquestos pobles lliures, entregats a si mateixos, a sas propias energias, plens de vida i floeixents, formar la gran Espanya, l' Espanya venerada i forta: aixó és lo que volèm! I per aixó tenen rahó els publicitaris al dir que 'n Lerroux és nostre pesadilla: si que ho és, per que ell am la seva paraula fácil i agradable, atalagan las malas passions i fent creurer als pobres trevalladors que l' endemá els hi donaria la *panacea* qu' els faria rics i que 'ls igualaria als amos, prometentlos somnis impossibles que sols portan a la guerra desapiadada i

terrible del capital i 'l trevall, s' els habia fet seus als obrers; pro aixó també passa, l' emperador del paralelo ha caigut de son poder, els obrers que l' idolatraren fuigen, nostres doctrinas de pau i d' amor als homes i a la terra van guanyant els cors i las inteligencias: gracias als esforsos d' aquestos a qui voléu escupir i aplastar el cap com a serpens verinosas, el poble comensa a saber llegir: el dia que l' estruició haigi vensut al analfabetisme, será el de nostre gran triomf: Catalunya será lliure i Espanya grand i floeixent podrá posarse al costat, mes encare, al devant de totas las Nacions.

Per acabar, dos afirmacions i un desafió, de la classe única que nosaltres admetem: vosaltres sou els reaccionaris, els despotas, els qui voléu implantar cosas desacreditadas i passadas a l' historia com a incompatibles am l' avens modern; nosaltres els que prediquem aquell amor, igualtat i llibertat que tant s' han desacreditat predicadas per vosaltres: vos desafiém a pública controversia fora de vostre lloc social per discutir' ho: tenim la seguretat de que, valents com sempre, refusaren, tot umplintnos d' insults...

Reconeixem que dintre de "Fraternidad" hi ha homes de bona fé: aquestos i 'l Comité no creiem qu' es fassin solidaris de lo dit pel setmanari *Fraternitat*: que tot lo dit els deixi com avans, sens tacarlos, fins que protestin o ratifiquin: en aquet cas, que no creiem, vergonya eterna als mals fills de la terra catalana!

«... no hi ha cosa mes noble per un home, que deslliurar a sa patria dels perills: que'n son de ditjosos aquells als qui per aixó honraren llurs compatriotas.»

CICERÓ.

A la Cambra de Comers

Feia dias que sentiem vius desitjos d' ocuparnos dels nobles esforsos fets per nostre Cambra de Comers per portar a la práctica l' idea de crear unes escolas per instruir als joves i fer comerciants a la moderna. Nosaltres alabarem sempre i prestarem nostre petit concurs d' un modo incondicional a tot lo que sigui ensenyansa, a tot lo que vaigi a destruir l' analfabetisme i l' ignorancia, que son una de las vergonyas mes grossas de Tarragona. Mes encare en aquesta ocasió: la cambra de comers s' ha fet mereixedora de nostres elogis i am tota l' ánima l' aplaudim i felicitem, dons el comers ha d' esser la base principal del desenrotllo de nostre ciutat, decandida am l' enderrocament dels comerciants. Qui sabsi aquesta escola será la base

6.—SEREM

sólida per reconquerir-la aquella tant anyorada prosperitat tarragonina: el reglament de l'escola és fet de mà mestre i creiem que si s' compleix al peu de la lletra i sens contemplacions ni distincions, sempre enutjosas i contraproductes, arribarà a ésser una nova mani festació de l'esprit català cada dia mes empenedor i am mes desitjos de viurer i avensar.

Proposém una reforma i una adició al Reglament: modificació del art. 32 en el sentit d' ésser lliure la matrícula, es a dir, deixar matricular en els que vulguin estudiar unas assignaturas, per exemple del tercer curs, sens tenir aprobadas cap dels anteriors. I l' adició consistent en posar un nou article al tractar de la disciplina escolar en el que tot fent avinent el respecte que sempre s' deu tenir als professors, quant aqueixos faltessin als alumnes, poguessin aquestos dirigir l'oportuna queixa al Concell administratiu de l'escola.

Son las duas úniques observacions que tenim a fer: en lo demés felicitem novament a la Cambra i particulars qu' han contribuït a portar a terme tant hermosa idea i ens hi oferim incondicionalment.

Clatelladas

Ha sigut denunciada *La Veu de Catalunya* per haber fet una fidel narració dels tristos sucesos ocorreguts a Barcelona el dia 25 del passat mes.

Altre denuncia de *La Veu* fundada, segons s' ens diu, en haber publicat lo celeberrim discurs del Marqués de Camps al Senat, tret literalment del diari de Sessions.

Altre denuncia de *La Tralla* per haberla dedicat a En Pi i Margall i a desmentir a *la Perdida*.

Copo i denuncia de *La Tralla* am penyora de 500 pessetas pel nombre en que s' ocupaba de lo dels militars.

Suprimit *Lo Progrés*.

Suprimit ¡*Cu-cut!* i empresonat son Director.

Disolt el sindicat musical de Catalunya.

Suspensa *Nova Llevor* d' Igualada.

Denuncias a *El Poble Catalá*.

Suspensió de *La Veu de Catalunya*.

I etz., etz.

Veredicte d' inculpabilitat en el procés d' en Marcel Riu i demanada i concedida revisió.

Ens en alegrém.

Els elements del *todo por y para* que tant gallejarian i que ja anavan tuant càlculs pera designar l'Arcalde que tenia de fer la nostra felicitat, els veian aquets dias tots moixos i amb el cap sota l'ala; no gosan a dir que l'anima sigui seva.

En cambi'ls partidaris del *grande sin cobertura* van d'allò mes aixerits, i tot és enviar telegramas de felicitación i tindre reunions, nomenar juntas

i pensar en el modo i la manera de repartirse quelcunas nòminas.

Oh poder de la menjadora!

Telegrafian:

«Se parla de que será designat pera un alt càrrec lo senyor Ferrer y Vidal (Joan)»

A Judas Iscariote li van donar trenta diners...

Moltas personas s'extranyan de que tant sovint hi hagi crissis ministerial.

De la crissis crònica que fa un grapat d'anys sofreix el poble espanyol, ningú se'n preocupa.

Llegeixo:

«El major de la Presidencia i un empleat s' han dirigit al domicili del senyor Montero Ríos portant un paquet de documents i la nòmina pera que la firmés l' ex president del Consell.»

Per mals de cap que passin els polítichs, lo qu' és de la nòmina no se'n descuidan pas mai.

Diu *El Ciero* de Barcelona:

«Los comerciantes de Sevilla han dirigido una circular a los fabricantes de esta capital y su provincia, suplicándoles que no les giren hasta pasados cuatro o cinco meses las letras que dichos fabricantes tienen por cobrar, pues atraviesa aquel comercio una crisis difícilísima.»

Poden pendre nota 'ls catalans que s' espantan del *boycottage*, dels solt qu' acabo de copiar.

El mercat espanyol el té assegurat Catalunya per *los siglos de los siglos*.

Aont voleu que 'ls fiin als qui pagan els gèneros quan els hi vé bé i encara si se'n recordan?

Torno a llegir:

«La minoria republicana s' ha reunit aquesta tarde pera cambiar impresions sobre la qüestió política.»

Han acordat designar als senyors Azcárate i Melquíadez Alvarez pera pendre part en el debat que s' plantejará al Congrés sobre la crissis.»

Encara no se'n cansan de parlar de totas aquestas tonterias?

UN MANCO.

Llibres rebuts

«Flor tardana», «La festa dels aucells», Ignasi Iglesias.— Volúm 47 de la Biblioteca «L' Avenc».

L' assumpo del primer d' aquets xamosos quadrets de costúms, es simpatic, petit y atractiu i l' acció la constitueix una bella frase de presentiment.

El tema de «La festa dels aucells», es tant sencill com el de la primera obra; s' hi troban deliciosos tochs de sentiment entre dramatics i comics que produeixen una emoció agradosa i tendra. Els personatjes d' abdues comedias, trets dels natural i fets de mà mestre, com casi tots els que dibuixa l' Iglesias.

Novas

Havém rebut la següent carta que transcribim literalment:

“AL DIRECTOR DEL SERÉM!

El mes pasado recibí un ejemplar de ese papelucho; lo abrí por las dos planas del centro; ví *Notes d'art*; creí que se trataba de asunto literario; no podía suponer que personas tan indecentes que sin que yo las conociera ni supiera quienes son, tratasen de insultarme; y no leí más, porque ni entiendo bien el catalán, ni acostumbro á leer ese periódico.

Hoy, fuí á envolver un libro con el ejemplar, y al desdoblarlo completamente, me llamó la atención un escrito de lápiz que dice: “*Mira lo que te dicen los cuatro locos del SERÉM!*” y ví un suelto insultante que, por ciertas frases, bien pudiera estar dirigido á mí; aunque en la acostumbrada cobarde forma indirecta.

En el caso de que efectivamente haya tenido SERÉM! la intención de insultarme, diré lo siguiente: no le envió *padrinos* porque sé por experiencia que los que insultan con esa grosería propia de gentuza sin educación son personas cuya *religiosidad* y cuya *cultura* les permiten tener una intención villana y calumniar ó insultar sin razón ni motivo; pero, eso sí, no les permiten responder con su pellejo, porque los tales son malnacidos, indecentes y cobardes.

Aun suponiendo que se pretendiese suponer que se trata de una broma, no habría tal broma, sino una vil canallada, y hacerla pasar por broma sería demostrar que el autor de ella sería demasiado collón para aguantar que vo le apuntase una pistola; aunque me *temblaran las piernas, por si acaso no me tiemblan*.

Esta noche á las nueve iré á la redacción, para saber lo que resuelve: si no ha sido dirigido á mí el suelto, es indispensable y de justicia que el periódico lo declare sin reticencias ni nebulosidades; y en tal caso esta nota queda sin efecto.

Si ha sido dirigido á mí, nos entenderemos según proceda y cara á cara.

Y *aconsejo* que no se pretenda *abusar del número*, como hacen ciertos *valientes*, porque no lo toleraría.

El suelto aludido es el que empieza “Per notabilitats, Tarragona” Número 8, página 7. (29 d' octubre.

Seco.

La declaración de que no está dirigido á mí el suelto, ha de ser en la forma siguiente:

Un mal intencionado dirigió al coronel don Gualterio Seco, anónimamente, un ejemplar del número 8 de nuestro periódico, escribiendo con lápiz en el margen de la plana 7: “*Mira lo que te dicen los cuatro locos de SERÉM!*”; y señalando, también con lápiz, el suelto que empieza así: “Per notabilitats, Tarragona”.

Declaramos lealmente que el malintencionado anónimo ha mentido, y que en dicho suel-

to no aludimos directa ni indirectamente al señor Coronel Seco, de cuya energía y de cuyo valor no tenemos la menor duda.

6 Diciembre 1905.”

Ens fem nostra la deaclaració. Del demés, deixém al bon criteri de nostres llegidors el judici que mellor els plagui.

Volèm fer constar el testimoni de nostre més profund agraïment a las Autoritats superiors d'aquesta *provincia* per l' intervenció qu' han tingut en els lamentables successos d' aquest días. A la seva decidida actitud a favor de la justícia s' és degut que no 's compliqués la situació.

Si totas las Autoritats que 'l Govern central des fa molts anys ha enviat a Catalunya haguessin procedit com els digníssims senyors Governador civil don Benet de Francia i Ponce de León i Governador militar don Eugeni Torreblanca, s'haurían, sens dubte, estalviat molts disgustos i moltas de las queixas que ab tota justícia s' han formalisat contra els representants del Poder central.

Ha estat entre nosaltres el celebrat pintor escenògraf en Salvador Alarma al objecte d' assistir al bateix de la xamosa nena de nostre amic en Francesch Nel-lo.

Després d' una curta estada entre nosaltres, fa uns días s' en aná a Barcelona nostre amic i celebrat poeta en Joseph Carner. Que li siga ben agraïda aquesta estada entre nosaltres és lo que li desitjèm de tot chor. Parlant amb éll ens ha donat la gran nova de la possibilitat que hi ha de que la Companyia que tants èxits ha tingut al Principal de Barcelona vingui a donar unas representacions en nostra ciutat. Es d' esperar que si el projecte 's tractés de portarlo a la pràctica trovaria en Carner tota mena de facilitats per cuestió de local. Ja saben nostres companys barcelonins que 'ns tenen incondicionalment al seu costat.

El día 8 d' aquest mes, en ocasió d' anárnosen varis companys cap a sopar, lo tinent del Regiment de Luchana Manel Alvarez injuria gravement á nostre company de Redacció en Salvador Ventosa, qu' 's limita a pendrer testimonis de las paraulas del senyor Alvarez. Nostre amic se proposa quere'llarse d'injurias amb dit senyor a quin fi ahir se celebrá en lo Jutjat Municipal l' acte de conciliació sens avenencia.

Aixís es com s' han de fer aquestes cosas: felicitém al amic Ventosa per sa actitud.

Per esser ja del domini del public i per no agriar mes la cosa, al ensemps que per obediencia a altas recomanacions, ens abstenim per complert de fer esment de l' agressió de que fou víctima nostre estimat Director Sr. Moya, per part del Sr. Seco, autor de la carta que mes amunt transcribim.

Fa morir de riurer! L' Ajuntament està sempre oportuníssim: feu fer uns clots al carrer d' Apodaca per plantar hi arbres i ara que estaban casi tots fets s' en adonan qu' hi ha tants rocs que si' ls plantessin se moririan!

Sr. Batlle i Regidors: recordinse que quant plou entre canals, fanc y clavagueras tapadas, no's pot anar pels carrers i diuen que no saben en que ocupar als trevalladors?

En Lerroix ha publicat en *La Publicidad* barcelonina *su alma* que ja' ns pensavam qu' era molt negre: surt disfressada per aixó, amb un vestit de elocuencia que casi sedueix, pro si se la despulla, si se la mira nua, s' arriba a trovar tant negre com lo «*Nosotros sí*» de la *Fraternitat* tarragonina: com qu' es el mateix pensament! Aprobar lo fet pels militars en l' impremta i redaccions de *Cu-Cut!* i de *La Veu de Catalunya*, no per que estigui ben fet, sino per alagarlos, per ceduirlos i al cap de vall fer la quartelada, la revolució militar i implantar la república denominada menja-capellans.

Viscan els incendiariis de Barcelona, los que diuen als obrers qu' aniran als palaus del Passeig de Gracia per saquejarlos y ferlos seus! Vetaquí lo que vol dir Lerroix am sa *alma en los labios*. Bé, moltbé, pro i en Salmerón i en Melquíades i Rodríguez Mendez? Home, m' agradaria molt que se bie tot aquet darré també publicqués la seua d' *alma*, llavors sabriam qui es *el amigo de los estudiantes*.

Hem rebut de la acreditada fábrica de xocolata de la Senyora Viuda de S. Poblet, un calendari de gust exquisit; grands mercés per l' obsequi qu' agraphim de tot cor.

S' ha començat a publicar al Vendrell i hem rebut am força alegria lo primer nombre del setmanari nacionalista *Nova Llevor*; lo que desitgem de tot cor es que vingui a omplir lo vuit que deixá lo valent setmanari del mateix nom qu' es publicá en altres temps a Igualada. Avant sempre!

Visca Catalunya! Al cap de vall se farà la desitjadíssima unió de totas las forças que lluitem pel bé de nostre terra. Are's pot ja donar com a segur que en l' Asamblea convocada per l' Unió hi anirém tots, absolutament tots: Quina alegria si la gran unió, si l' abraçada de germanó se donés en aquesta ciutat! Se trevalla activíssimament per que vinguin a Tarragona: que vinguin! los esperém am los brassos oberts.

Una reclamació a la Junta del Ateneu: Al fer las condicions del abono se repartiren uns impresos

en que constaba la promesa de que cada dijous se farian unas *veladas de arte moderno*: se suprimiren am la celeberrima Intrusa, semblava que tornaba a encarrilarse am la "Mare Eterna" i no sabem encare el perquè, s' acaba de colp i sens donar cap explicació: si una cosa surt defectuosa la primera vegave, se torna a probar i ja no's fa tant malament.

Siguís d' aixó lo que's vulgui, are, per are, ho deixem correr: nosaltres volem advertir als senyors de Junta, que sabem de molts abonats qu' es queixan y consti que am sobrada rahó, de las funcions que's representan, principalment los dijous: "La doncella de mi mujer", "Los hijos artificiales", "La Pasionaria", "Egoismos", "El forastero", etcetera, etc., etc., son o pornografias o cosas tant tontas com aburridas, que lo que't fan agafar es son: tot aixó ho diem per fonamentar lo prec: si no voleu donar *arte moderno* cumplin vostre compromís, doneu funcions entretingudas, catalanas i castellanas, que cosas ben bonicas poden trovar. Si desateneu aqueix prec, fet amb absoluta bona fe, pitjor per tots; qui sab si la temporada d' istiu se quedaréu en cuadro i en la present s' originarán reclamacions i perjudicis qu' acabin d' agravar la situació.

Cambis estaberts: am Lo Camp de Tarragona, La Cruz y El Magisterio Tarraconense, de Tarragona; Patria Nova, de Reus; Euskalduna y Patria, de Bilbao; El Poble Catala, La Tralla, Joventut, La Veu de Catalunya, Cu-Cut!, Progrés, En Patufet, Occitania, La Devantera, L' Art del Pagés, Nova República, L' Amich del Poble Catalá, Fivaller, Talia, La Lucha Federal, El Federalista, Garba, El Viajero, de Barcelona; Les Temps Nouveaux, de París; Joventut, Sabadell Moderno, El Federal, Revista de Sabadell y Catalunya, de Sabadell; Lo Cim d' Estel-la, de Berga; Nova Llevor, d' Igualada; Baluart de Sitjes, de Sitjes; La Gazeta Vigatana, de Vich; La Costa de Llevant, de Canet de Mar; La Comarca de Lleyda, Satanás, Lo Gat del Famades, de Lleyda; La Veu de la Comarca, de Tortosa; Nuevo Ideal, de Mataró, Germanor, de Sant Andreu de Palomar; Juny, de Granollers; Adelante d' Eibar, Lo Geronés, El Autonomista y Armonía, de Girona; La Font Nova, de Camprodon; La Veu de l' Ampurdá, de Figueras; El Porvenir del Obrero, de Mahó; La Veu de Capellades, de Capellades; El Programa, de San Feliu de Guixols; Tierra y Libertad, de Madrid; El Federal, de Valencia; L' Apat, de Sant Sadurn de Noya; La Sembra y Germinal, de Tarrasa; L' Autonomista, de Sarriá; Gent Nova, de Badalona; Emporium, de Palafrugell; La Bandera Federal, de Cartagena, y Nova Llevor, del Vendrell.